

Hoe Paul Whitemann, de beroemde Jazz-koning, golf speelt!

Hij verborg zijn gelaat in zijn handen; alleen zijn diepe, zware ademhaling was te hooren. Dokter Mc Intyre staarde hem aan, zonder te begrijpen. In het eerste gedeelte van Gifford's uitroep was een soort van wilde verrukking geweest, maar zij eindigde in een toon van wanhoop, een snik. De geneesheer, die niets wist van Gifford's hart, van zijn liefde op het eerste gezicht voor de vrouw in zijn kamer, van den liefdesbrief in de portefeuille, die van haar moest zijn, van het portret in het horloge, kon geen verklaring vinden voor dat vreemde gedrag. Het leek hem waanzin.

Maar de jonge man gaf hem weldra uitleg. Hij sprong op uit zijn stoel, haalde het horloge uit zijn zak, opende het achterste deksel en hield het zijn gastheer voor oogen.

„Dat is zij!” riep hij opgewonden uit. „Dat is het meisje, . . . de vrouw, die in mijn kamer kwam, toen ik in het gasthuis lag. Ik hield mij slapende. Zoo hoopte ik iets te vernemen over hetgeen er met mij gebeurd was. Zij zat bij het venster en ik bekeek haar tersluiks. En . . . ik beminde haar op hetzelfde oogenblik. Toen vond ik haar portret in mijn vaders horloge. Ik dacht . . . ik dacht . . .” Hij keek woest den dokter aan. „Och, wat kon ik ook anders denken! Ik probeerde haar uit mijn gedachten te bannen. En nu zegt u mij, dat zij mijn vrouw is. . . . dat wij kinderen hebben . . . en ik ken haar niet eens! Dokter, wat moet ik toch doen?”

„Komaan, Gifford,” zei de dokter kalm, „neem het niet zoo zwaar op. Ga zitten, bedaar en luister naar mij.”

Die rustige woorden hadden succes. Gifford ging zitten. Dokter Mc Intyre leunde voorover in zijn stoel en zei ernstig en ongeveer op den toon van een zakenman, die een voorstel helder en zonder onnoodigen nadruk doet: „Ziehier, wat je te doen staat. Je moet een groote droefheid en een groot geluk opnieuw beleven. De dood van je vader is een vreeselijke schok en je hebt dien dapper doorstaan. Het moet je troosten, dat je vader stierf met de wetenschap, dat zijn zoon een erfdeel had in bezit genomen, een erfdeel van mannelijke waarde en degelijkheid. Je vader stierf gelukkig, wetende, dat jij gelukkig en een flink man geworden was. Wat je vrouw betreft, zij bemint je. Op dit oogenblik is zij misschien wel de gelukkigste vrouw ter wereld. Ik sprak met haar door de telefoon en vertelde haar, dat je hier bent, lichamelijk volkomen gezond, dat je geest nog eenigszins verduisterd was wat betreft de laatste gebeurtenissen, maar dat ik geloofde, dat die gedeeltelijke zwakte van geheugen wel voorbij zou gaan.”

„Denkt u dat?” onderbrak hem de jonge man. „En wanneer?”

„Dat kan ik niet zeggen. Het was mijn plan je eenige dagen hier in observatie te houden. Maar na hetgeen je mij verteld hebt, dat je op het eerste gezicht op je vrouw verliefd bent geraakt, en dat je, behalve dan die geheugenzwakte, absoluut gezond van geest bent, zie ik geen reden om jou gescheiden te houden. Wat zouden wij daarmee winnen? Zij bemint je en verlangt naar je en je hebt haar lief. Waarom dan gescheiden te blijven?”

„Maar hoe kan ik als haar echtgenoot tot haar gaan, als zij mij absoluut vreemd is? Ik zal haar dat moeten zeggen.”

„Als je dat doet,” antwoordde dokter Mc Intyre langzaam, „zul je haar hart breken.”

„Maar wat kan ik anders doen? Moet ik naar haar gaan en de rol van een teerbeminnenden echtgenoot spelen, als ik, voor hetgeen mij betreft, volslagen onbekend met haar ben?”

„Maar zij is volslagen bekend met jou,” antwoordde de dokter kalm, „en zij is erop voorbereid, dat je geheugen je op sommige punten in den steek laat. Als je haar zou gaan zeggen, dat je geen enkel voorval je kunt herinneren van hetgeen gebeurd is sedert je ongeluk op het poloveld, zelfs dat je haar ooit ontmoet hebt, zou het zijn alsof je haar beroofde van alles, wat haar het dierbaarst is. Het zou voor haar beteekenen het verlies van haar echtgenoot en alleen maar het holle omhulsel van een vreemden man, die in zijn plaats zou komen.”

„Maar is dat niet juist het geval, dokter?”

Deze schudde het hoofd: „Niet als je verliefd op haar bent, zooals je mij gezegd hebt. Ik zou zeggen, dat iets diep in je geheugen aan het worstelen is om tot uitdrukking te komen. In ieder geval zullen wij aannemen, dat het zoo is. Later, als je dat wilt, kun je het haar bij gedeelten zeggen.”

„Maar dat zou niet zoo billijk tegenover haar zijn,” protesteerde Gifford. „Het zou niet zoo zedelijk goed wezen. Denk toch eens na, dokter! Ik kon haar nauwelijks even beschouwen, terwijl ik in mijn kamer in het ziekenhuis lag, toen ik pas tot bewustzijn was gekomen. Ik ken haar persoonlijkheid niet, haar karakter, haar gedachten, haar denkbeelden, haar gevoelens. . . Ik heb niet het minste idee van haar, lichamelijk of geestelijk. En nu raadt u mij aan tot haar in de meest intieme relatie te komen, die bestaan kan tusschen man en vrouw. . . haar echtgenoot en de vader van haar kinderen te zijn, sterk en krachtig teruggekeerd van het duistere